

Arrest

nr. 93 652 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Wit-Russische staatsburgerschap te bezitten en van Wit-Russische origine te zijn. U bent geboren in Minsk (Wit-Rusland), waar u ook woont.

U bent tegen de dictatuur van president Lukashenko in uw land gekant. Daarom bent u een heel actieve online blogger: u post veel commentaren over de socio-politieke situatie in uw land op de website van Chartya97. In 2001 hangt u aan het raam van uw appartement een oude Wit-Russische vlag uit. Daarom wordt u twee weken in voorhechtenis gehouden en wordt u veroordeeld. Eens u

vrijgekomen bent, hangt u opnieuw een oude Wit-Russische vlag op. U wordt daarom opnieuw veroordeeld en brengt nog eens twee weken door in de gevangenis.

U besluit daarom uw land te verlaten. Met een autobus gaat u op legale manier naar België, waar u op 14 mei 2001 een eerste asielaanvraag indient. Op 14 juni 2001 beslist het Commissariaat-generaal tot weigering van verblijf (onontvankelijke aanvraag). U gaat daarom naar Duitsland, waar u eveneens een asielaanvraag indient, maar nog datzelfde jaar keert u met het vliegtuig terug naar Wit-Rusland. U verlaat Wit-Rusland echter opnieuw en gaat nog in 2001 naar Tsjechië, waar u een asielaanvraag indient, evenwel zonder resultaat. Ook in Oostenrijk en Luxemburg vraagt u zonder resultaat asiel aan voor u op 2 oktober 2003 in België een tweede asielaanvraag indient, die op 12 november 2003 eveneens eindigt in een weigering van verblijf met het bevel het grondgebied te verlaten. Vervolgens doet u nog tevergeefse pogingen om in Denemarken en Luxemburg asiel te verkrijgen, alvorens u op 17 juni 2004 voor de derde keer asiel vraagt in België (waartoe de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 november 2007 zal beslissen tot een technische weigering omdat u zich niet komt melden voor een gepland gehoor). U komt via Nederland en Oostenrijk uiteindelijk in Zwitserland terecht, van waaruit u in 2005 teruggestuurd wordt naar Wit-Rusland (via Rusland). In 2005 gaat u opnieuw weg uit uw land. U gaat naar Tsjechië en vervolgens opnieuw naar Zwitserland. Tijdens uw verblijf in Europese landen blijft u actief op de online fora van de Wit-Russische oppositie. Op 19 februari 2006 gaat u samen met een aantal andere Wit-Russen in Bern (Zwitserland) protesteren aan de Wit-Russische ambassade tegen de vervalsing van de presidentsverkiezingen van dat jaar. Er worden foto's van u genomen door de medewerkers van de ambassade. In 2009 keert u via IOM (International Organisation for Migration) andermaal naar Wit-Rusland terug. Op het vliegtuig zit u samen met de Wit-Russische oppositieleiders Sannikov en Kazulin. Bij aankomst op de luchthaven in Minsk wordt u door de veiligheidsdiensten ondervraagd over Sannikov en Kazulin. Men zegt dat u in het oog zal worden gehouden. U mag gaan. Later komt u Sannikov nog een aantal keer tegen aan uw appartement. Hij is op zoek naar geschikte mensen om hem bij te staan tijdens de presidentsverkiezingen van 2010, waarvoor hij kandidaat is.

In januari 2010 wordt u opnieuw in voorhechtenis genomen. Men ondervraagt u over uw verblijf in Europa en over uw protestactie aan de ambassade in Bern. U wordt ongeveer een maand vastgehouden, maar dit keer komt er geen rechtszaak. Een week na uw vrijlating komen politieagenten en mensen van de veiligheidsdiensten bij u thuis langs voor een huiszoeking. Ze viseren u omwille van uw online posts. U wordt opnieuw vastgehouden en beschuldigd van het voeren van propaganda tegen het politieke regime, maar ook nu komt het niet tot een officiële aanklacht.

Uiteindelijk verlaat u Wit-Rusland een laatste keer op 28 mei 2010. In de laadruimte van een vrachtwagen reist u illegaal van Wit-Rusland via Polen naar België, waar u op 31 mei 2010 aankomt en diezelfde dag voor de vierde keer asiel aanvraagt.

Tijdens uw verblijf in België hoort u van uw broer dat de politie nog bij u thuis is langsgeweest op zoek naar u.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: een kopie van uw oude Wit-Russische paspoort, een origineel registratieattest als zelfstandig ondernemer, uw origineel militair boekje, uw originele bibliotheekkaart, een digitaal krantenartikel en twee pagina's online informatie over Wit-Rusland.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de vlucht bent voor de politie en veiligheidsdiensten van uw land wegens uw politieke activiteiten, meer bepaald het uithangen van een oude Wit-Russische vlag, het posten van commentaren op online fora en het betogen aan de Wit-Russische ambassade in Zwitserland (CGVS p. 10 en 12). Het Commissariaat-generaal (CGVS) is echter van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ten eerste, wat betreft het betogen aan de Wit-Russische ambassade in Zwitserland, verklaart u dat u er op de dag van de presidentsverkiezingen in Wit-Rusland (meer bepaald op 19 februari 2006) ging protesteren met in totaal vijf mensen (CGVS p. 12 & p. 14). Het CGVS heeft echter gegronde redenen om te twifelen aan uw aanwezigheid op deze protestactie. Zo verklaart u dat de Wit-Russische ambassade in Zwitserland zich in de stad Bern bevindt, maar een concreter adres kan u niet geven. Hoewel in het door u voorgelegde internetartikel staat dat deze ambassade zich bevindt in 'Muri am Bern'. U verklaart dat er slechts vijf personen aanwezig waren tijdens deze actie, maar wie de organisator was weet u niet ('ik ben zijn naam vergeten'). Daarnaast verklaart u op het CGVS tweemaal dat deze actie plaatsvond op 19 februari 2006 tijdens de presidentsverkiezingen in Wit-Rusland (CGVS p. 12 & p. 13), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had verklaard dat dat op 22 maart 2006 was (vragenlijst CGVS dd. 13.01.2011, p. 2, vraag 3.2 & 3.5). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u dat het online artikel (dat u ter illustratie van deze protestactie neerlegt bij de Belgische asielinstanties) uitkwam op 22 maart 2006. Dit is inderdaad het geval (zie document 5 in administratief dossier), maar als u er hierbij op gewezen wordt dat het artikel vermeldt dat de

protestactie plaatsvond op 19 maart 2006, verklaart u dat dat niet kan (CGVS p. 13). Dit antwoord vormt echter allermint een afdoende verklaring waarom u op DVZ aanvankelijk zei dat de protestactie op 22 maart 2006 was en u het op het CGVS over 19 februari 2006 had. Bovendien staat in het artikel dat de actie doorging van 9u 's morgens tot 15u in de namiddag, terwijl u zei dat die actie in de namiddag plaatsvond en een paar uur duurde. Hiermee geconfronteerd, verklaart u dat u het niet meer zo goed weet (CGVS p. 15). Over dit artikel dient nog opgemerkt te worden dat u verklaart er niet persoonlijk in vermeld te worden maar dat u wel op de foto bij het artikel staat (CGVS p. 13); vreemd genoeg is deze foto bij het artikel niet zichtbaar (zie document 5 in administratief dossier), ook wanneer het artikel online geopend wordt. Op deze manier kan dit document uw aanwezigheid bij deze protestactie niet staven. Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u allermint kan aantonen dat u betrokken was bij deze actie aan de Wit-Russische ambassade in Zwitserland. Als u daar op dat moment wel aanwezig zou zijn geweest, kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u weet waar in Bern deze ambassade zich bevindt; dat u de naam weet van de organisator; dat u zich niet tegensprekt over de datum van deze actie; en dat u beter op de hoogte bent van het moment waarop deze actie doorging. Te meer omdat al deze informatie terug te vinden is in het artikel dat u ter ondersteuning van uw asielaanvraag voorlegt. Dit is in casu niet het geval. Aangezien uw aanwezigheid bij deze actie aan de ambassade niet geloofwaardig is, kan ook geen geloof meer gehecht worden aan de problemen die u als gevolg hiervan zou meegemaakt hebben, meer bepaald uw arrestatie en opsluiting van een maand in Wit-Rusland in januari 2010 (men zou tijdens de actie in Bern foto's van u gemaakt hebben, waardoor de autoriteiten in Wit-Rusland daarvan op de hoogte waren, CGVS p. 12).

Ten tweede, wat betreft het posten van de commentaren op online fora, verklaart u dat u vaak en veel commentaren postte op een online oppositieforum, meer bepaald dat van de organisatie Charter97, zowel vanuit België als vanuit Zwitserland en Wit-Rusland zelf (CGVS p. 12 & p. 15-16). Ook hieromtrent heeft het CGVS gegronde twijfels. U verklaart dat u uw politieke overtuigingen postte, maar als u gevraagd wordt om concrete voorbeelden te geven van wat u wanneer publiceerde, verklaart u tweemaal dat u dat niet kan zeggen (CGVS p. 16 & p. 17). Ook verklaart u dat u van deze posts niets bij heeft tijdens uw gehoor op het CGVS 'omdat dat elektronisch is'. Als u er daarop op gewezen wordt dat u het artikel van op de website van Charter97 wel bij heeft en dat dat ook elektronisch is, verklaart u dat u niets geprint heeft (CGVS p. 16). Het is echter bijzonder vreemd dat u van uw talrijke posts op het oppositieforum niets voorlegt, aangezien u op de DVZ wel had verklaard dat u dit kon staven met documenten (vragenlijst CGVS dd. 13.01.2011, p. 2, vraag 3.2). Daarnaast verklaart u dat u om zich te registreren op het forum (en om dus dingen te posten) een e-mailadres nodig had. U verklaart dat u daarvoor 'y. (...).ru' gebruikte. Als u gezegd wordt dat dat geen e-mailadres is, verklaart u dat dat wel ging en dat het kon (CGVS p. 16). Dit is echter een weinig overtuigende verklaring waarom u zich daarmee wel zou kunnen registreren als u eerder verklaarde dat er een e-mailadres nodig is om op het forum binnen te raken. De bovenstaande elementen maken dat er maar weinig geloof kan gehecht worden aan de posts die u op dit online forum schreef. Daardoor worden ook de problemen die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben, ongeloofwaardig, meer bepaald de huiszoeking bij u thuis door de politie en de veiligheidsdiensten begin 2010 en uw daaropvolgende opsluiting van nogmaals een maand (CGVS p. 17).

Ten derde, wat betreft het uithangen van de oude Wit-Russische vlag, verklaart u dat u dit in 2001 verschillende keren deed en daarvoor tweemaal vijftien dagen in voorhechtenis werd gehouden en zelfs twee keer werd veroordeeld. Na deze celstraffen en veroordelingen vluchtte u voor het eerst uit Wit-Rusland (CGVS p. 10-11). U maakte echter niet aannemelijk dat u bij een eventuele terugkeer naar Wit-Rusland nog problemen zou krijgen omwille van het uithangen van deze oude vlag in 2001. Op de vraag of dit zo zou zijn, verklaart u immers dat u denkt van niet. U geeft hierbij aan dat u wel problemen zou krijgen omwille van uw deelname aan de protestactie aan de ambassade in Zwitserland in 2006 en uw kritische posts op het online oppositieforum (CGVS p. 11-12), maar van deze twee elementen werd echter hierboven reeds aangetoond dat ze ongeloofwaardig zijn. Bovendien tonen ook de volgende vaststellingen aan dat u geen vervolging vanwege de autoriteiten van uw land (meer) hoeft te vrezen wegens het uithangen van deze bewuste vlag in 2001. Zo bent u er verschillende keren in geslaagd uw land onder uw eigen identiteit te verlaten en terug binnen te komen zonder dat u daarbij problemen ondervond; meer bepaald bij uw vertrek uit Wit-Rusland naar België in 2001 met de autobus, waarbij u aan de grens identiteitscontrole kreeg aan de hand van uw paspoort, maar daar geen problemen bij ondervond (CGVS p. 4-5); bij uw terugkeer naar Wit-Rusland vanuit Duitsland in 2001 met het vliegtuig, waarbij u bij het binnenkomen van uw land op uw identiteit (uw eigen paspoort) werd gecontroleerd, maar geen problemen ondervond (CGVS p. 5); bij het opnieuw verlaten van Wit-Rusland naar Tsjechië in 2001, waarbij u aan de grens identiteitscontrole kreeg aan de hand van uw paspoort, maar ook toen geen problemen ondervond (CGVS p. 5) en bij uw terugkeer naar Wit-Rusland vanuit Zwitserland via Rusland in 2005 met het vliegtuig waarbij u bij het binnenkomen van uw land geen

problemen ondervond (CGVS p. 6). Als de autoriteiten u omwille van het uithangen van de oude vlag in 2001 daadwerkelijk zouden viseren en zelfs vervolgen, is het zo goed als onmogelijk dat u de grens van uw land verschillende keren op een legale manier zonder problemen kon passeren.

Ook nadat u voor de derde keer was teruggekeerd naar Wit-Rusland vanuit Zwitserland in 2009, blijkt dat u zich nog tot de autoriteiten van uw land gewend heeft zonder daarbij problemen ondervonden te hebben. Zo ging u zich op 25 september 2009 registreren als zelfstandig ondernemer, waarbij u zich moest identificeren door middel van uw paspoort (CGVS p. 3 + document 3 in administratief dossier) en kreeg u op 16 december 2009 persoonlijk een militair boekje uitgereikt van het militaire commissariaat waarbij u schriftelijk verklaarde dat u geen legerdienst deed omdat u in Europa was (CGVS p. 3-4 + document 1 in administratief dossier). Als u daadwerkelijk problemen zou gehad hebben met de autoriteiten van uw land omwille van de vlag in 2001 (en omwille van uw protestactie aan de ambassade in Zwitserland in 2006 en uw posts op de online fora – deze feiten situeerden zich immers vóór 2009), is het bijzonder merkwaardig dat u deze documenten nog zonder problemen verkreeg. Deze vaststellingen in verband met uw contact met de autoriteiten brengen de geloofwaardigheid van uw problemen met deze autoriteiten omwille van uw politieke engagement bovendien ernstig in diskrediet.

Ten vierde dient nog gewezen te worden op een aantal opvallende elementen aangaande de problemen die u zou hebben meegemaakt als gevolg van uw activiteiten tegen het politieke regime in Wit-Rusland (die, zoals hierboven aangetoond, reeds ongeloofwaardig werden bevonden).

Zo verklaart u dat u, tijdens uw terugvlucht vanuit Zwitserland naar Wit-Rusland in 2009, bij oppositieleiders Andrey Sannikov en Aleksander Kazulin zat in het vliegtuig. Toen u in de luchthaven van Minsk aankwam, werden jullie alledrie meegenomen door KGB-agenten, maar na een identiteitscontrole mochten Sannikov en Kazulin gaan, terwijl u vastgehouden bleef. Iemand van de veiligheidsdiensten wou met u praten over Sannikov en Kazulin. Toen men u uiteindelijk toch liet gaan, liet men u weten dat men u in het oog zou houden (CGVS p. 12). Dit is een uiterst opzienbarende vaststelling. Het is bijzonder onlogisch dat de KGB twee heel bekende oppositieleiders zomaar zou laten gaan, terwijl men u, met een beduidend minder uitgesproken politiek profiel, bleef vasthouden. Dat de twee anderen een veel groter obstakel vormden voor de autoriteiten van uw land, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd: zo werd Kazulin als presidentskandidaat voor de oppositie in 2006 veroordeeld tot een vijfjarige gevangenisstraf (maar werd in 2008 vrijgelaten); Sannikov onderging hetzelfde lot toen hij opkwam voor de presidentsverkiezingen van 2010. Het is dus bijzonder weinig aannemelijk dat de veiligheidsdiensten van uw land ruime aandacht aan u zouden besteden, terwijl ze deze twee belangrijke oppositiefiguren tegelijkertijd zouden laten gaan.

Nog in verband met Sannikov verklaart u dat u reeds in Zwitserland contact met hem had (via de computer) en dat u hem voor het eerst zag op de luchthaven in Zwitserland. Daarna zag u hem nog verschillende keren in Wit-Rusland; hij bleek namelijk een buurman van u te zijn. Volgens uw verklaringen vroeg hij uw steun bij zijn kandidatuur voor de presidentsverkiezingen omdat hij opgeleide mensen nodig had die in Europa waren geweest. U verklaart hierbij sympathie te hebben voor Sannikovs beweging 'Europees Wit-Rusland', maar nooit deelgenomen te hebben aan activiteiten van deze beweging (CGVS p. 18-19). Deze verklaringen zijn echter weinig geloofwaardig. Zo verklaart u niet te weten van wanneer tot wanneer Sannikov in Zwitserland woonde. Ook wanneer u hem in Wit-Rusland vier à vijf keer gezien en gesproken, heeft kan u niet zeggen. Bovendien verklaart u dat de presidentsverkiezingen waaraan Sannikov zou deelnemen, plaatsvonden in december 2010, maar wanneer precies dat was weet u niet (CGVS p. 18). Als u daadwerkelijk van plan was om aan de kant van Sannikov mee te strijden tegen de dictatuur zoals u beweert en hem actief te helpen tijdens zijn verkiezingscampagne (CGVS p. 18-19), kan van u verwacht worden dat u weet wanneer hij in Zwitserland verbleef, wanneer u hem in Wit-Rusland sprak en wanneer de presidentsverkiezingen precies plaatsvonden; te meer als u verklaart zelf van 2005 tot 2009 in Zwitserland verbleven te hebben en naast Sannikov gewoond te hebben na uw terugkeer naar Wit-Rusland in 2009.

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u aanvankelijk op de DVZ dat er tegen u een officiële aanklacht volgde wegens uw posts op het oppositieforum (CGVS vragenlijst dd. 13.01.2011 p. 2 vraag 3.2), terwijl u dit op het CGVS expliciet ontkent (CGVS p. 17). Hiermee geconfronteerd, blijft u bij uw versie van op het CGVS (CGVS p. 17). U verduidelijkt dat de zaak werd stopgezet wegens gebrek aan bewijzen of omdat het betreffende wettelijke besluit nog niet aangenomen was. U vervolgt dat men harde bewijzen nodig heeft om u officieel te ebschuldigen, wat de tegenstrijdigheid niet opheft. Het louter herhalen van één van twee tegenstrijdige verklaringen kan immers nooit een afdoende verklaring bieden voor deze flagrante tegenstrijdigheid.

Deze vaststellingen plaatsen andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk op de helling.

Ten vijfde, wat betreft uw identiteitsdocumenten en uw reisroute, verklaart u dat u na uw terugkeer naar Wit-Rusland in 2009 een nieuw paspoort verkreeg, maar dat u dat thuis heeft laten liggen. U verklaart dat u zou proberen kopies van dit paspoort te bezorgen aan de Belgische asielinstanties (CGVS, p. 9-10) (via uw moeder of uw broer, met wie u nu nog contact heeft, CGVS p. 2), maar tot op heden heeft het CGVS hieromtrent niets ontvangen. Verder verklaart u dat u op 28 mei 2010 illegaal Wit-Rusland verliet; vanuit Minsk ging u in de laadruimte van een vrachtwagen de grens met Polen over en reisde zo verder naar België. U verklaart niet te weten door welke landen u gereden bent, dat u geen geldige reisdocumenten bij had en dat er niets voor u voorzien was in de plaats. Over de grensovergang tussen Wit-Rusland en Polen verklaart u aanvankelijk dat de vrachtwagen met een speciale machine voor warmtestralen werd gecontroleerd. Als u gevraagd wordt of u dat zelf gezien heeft, verklaart u van niet. Als u daarop gevraagd wordt hoe u dan kan weten dat er met zo'n specifieke machine voor warmtestralen werd gecontroleerd, verklaart u 'nee, dat heb ik niet gezien' (CGVS p. 7-8). Hiermee spreekt u uw eerdere verklaring dat er wel degelijk met dat soort machine werd gecontroleerd, echter gewoon tegen. Bijgevolg kan weinig geloof gehecht worden aan deze verklaringen en aan uw illegale oversteek aan de Poolse grens. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt, en waarvan eveneens kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Daarbij wordt (voornamelijk in Polen) ook het vrachtvervoer heel nauwgezet gecontroleerd op verstekelingen en dit met verschillende technieken. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u illegaal, in de laadbak van een vrachtwagen, de Schengen-zone zijn binnengekomen. Gecombineerd met uw verklaringen over uw Wit-Russisch paspoort ontstaat hierdoor het vermoeden dat u uw meest recente identiteitsdocumenten bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast. Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Wit-Rusland een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De documenten die u hieromtrent neerlegt, veranderen hier niets aan. Uw oude Wit-Russische paspoort bevat immers louter persoonsgegevens die hier niet betwist worden. Dit geldt ook voor uw registratieattest als zelfstandig ondernemer, uw militair boekje en uw bibliotheekkaart. Het digitale krantenartikel van op de website van Charter97 werd reeds eerder besproken. De twee pagina's online informatie over Wit-Rusland bevatten enkel algemene informatie en cijfers over uw land, maar tonen niets aan in verband met de problemen die u zelf meegemaakt zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van "het recht van verdediging", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel, betreffende de subsidiaire bescherming, dat verzoekende partij aanduidt als een "Enig middel", haalt verzoekende partij nogmaals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aan. De Raad is van oordeel dat beide middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke

juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij aanhaalt dat het algemeen bekend is dat er zich in Wit-Rusland ernstige problemen voordoen aangaande de politieke rechten en vrijheden, en zij hiervoor verwijst naar een tweetal internetlinks, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Wit-Rusland niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.4.1. Verzoekende partij merkt op dat de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas – een stelling die zij manifest onjuist acht – niet wegneemt dat de gegrondheid van haar asielaanvraag dient te worden beoordeeld. Zij verwijst naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de vluchtelingen en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te kaarten dat, indien er twijfel bestaat over bepaalde aspecten van haar relaas, de commissaris-generaal de plicht heeft om te onderzoeken of er een vrees voor vervolging bestaat, minstens om de geloofwaardigheid van haar verklaringen uit te diepen. Verzoekende partij stelt dat zij meermaals heeft aangegeven meer informatie te willen verstrekken aan de interviewer maar dat deze pertinent heeft geweigerd om meer tijd uit te rekken voor haar. Zij is slechts eenmaal ondervraagd geweest gedurende drie uur en toen haar nog de vraag werd gesteld of ze nog iets toe voegen had, heeft verzoekende partij duidelijk gemeld dat zij meer informatie wou geven, onder meer over het bloggen en over haar verblijf in de gevangenis. De *protection officer* weigerde echter in te gaan op deze vraag en het interview werd naar haar mening vroegtijdig beëindigd, aldus verzoekende partij. Verzoekende partij wenst ook nog op te merken dat verwerende partij meent te kunnen verwijzen naar oude beslissingen en procedures, zonder deze toe te voegen aan het dossier.

2.2.4.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het betoog van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal door de *protection officer* niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om meer informatie te verschaffen over bepaalde elementen van haar vluchtrelaas, omdat deze het interview voortijdig zou hebben afgesloten, niet door de Raad kan worden gevolgd. Immers, uit het gehoorverslag blijkt niet dat verzoekende partij op het einde van haar gehoor nog het één en ander wenste toe te voegen. Op de vraag "*Wenst u nog iets toe te voegen*", antwoordde verzoekende partij immers: "*Nee*". Ook haar raadsman heeft nagelaten in die zin nog opmerkingen te maken (administratief dossier, stuk 4, p. 20 en 21). Uit de nalezing van het gehoor, dat ongeveer drie uur in beslag heeft genomen, blijkt eveneens dat verzoekende partij ruim de kans werd geboden om alle verschillende elementen uit haar asielrelaas voldoende toe te lichten. In verband met haar argument dat zij nog meer informatie wenste te geven over haar blogactiviteiten, merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor meer dan twintig vragen kreeg voorgeschoten hierover (administratief dossier, stuk 4, p. 16 en 17). Gelet op deze uitgebreide ondervraging, komt het absoluut niet overtuigend over dat verzoekende partij niet de kans zou hebben gekregen om hier voldoende, en juiste, informatie over te

verschaffen. Verder stelt de Raad nog vast dat uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 14 en 15) en dat – zoals reeds werd gesteld – verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 14 augustus 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak, die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Gelet op deze vaststellingen, kan bovenstaande argumentatie niet worden bijgetreden.

2.2.5. Betreft de vaststellingen omtrent het deelnemen van verzoekende partij aan een betoging in Bern, merkt verzoekende partij ten eerste op dat de vraag of de aanwezigheid bij deze betoging geloofwaardig is of niet, niet dienstig is. Hetgeen volgens verzoekende partij wel van belang is, is de gevolgen welke de Wit-Russische autoriteiten hebben gegeven aan deze aanwezigheid. Dergelijke argumentatie houdt volgens de Raad in geen geval steek, nu in de bestreden beslissing juist op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd dat de aanwezigheid van verzoekende partij bij deze actie aan de ambassade niet geloofwaardig is, waardoor ook geen geloof meer kan worden gehecht aan de problemen die verzoekende partij als gevolg hiervan zou hebben meegemaakt, met name haar arrestatie en opsluiting van een maand in Wit-Rusland in januari 2010. De door verzoekende partij gedane opmerkingen in dit verband snijden dan ook geen hout.

Wat betreft de opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij met betrekking tot de datum waarop de betoging in Bern heeft plaatsgevonden, stelt verzoekende partij dat in het document dat zij heeft voorgelegd duidelijk de data en de plaats van de betoging staan vermeld. Verzoekende partij tracht de tegenstrijdigheid goed te praten door te stellen dat de verschillende data verkeerd werden geïnterpreteerd en dat de verwarring bij de verwerende partij en de tolk ligt en niet bij haarzelf. De Raad duidt erop dat verzoekende partij duidelijk tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken het volgende stelde: “...*Dat was omdat ik op 22.03.2006 had deelgenomen aan een protestactie voor het gebouw van de Wit-Russische ambassade in Bern, Zwitserland.*” (administratief dossier, stuk 11, p. 2). Verzoekende partij geeft tijdens dit gehoor zelf weer dat de betoging op die datum plaatsvond. De Raad ziet niet in hoe hier een verwarring zou kunnen zijn ontstaan die niet aan haarzelf te wijten is. Waar zij zelf de vergissing zou hebben begaan door op de Dienst Vreemdelingenzaken de datum van de plaatsing van het artikel te vermelden in plaats van de datum van de betoging, merkt de Raad op dat van haar kan worden verwacht dat zij de correcte datum kan weergeven van het evenement dat een belangrijke plaats heeft in haar relaas.

Betreft de opmerking dat de betoging meer dan zes jaar geleden is en er dus niet van haar kan worden verwacht dat zij deze elementen zonder meer kan herinneren, wijst de Raad er echter op dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze belangrijke gebeurtenissen – *in casu* de betoging voor de ambassade in Bern, dat onder meer de aanleiding vormde voor haar voorgehouden arrestatie en detentie in januari 2010 – in de tijd kan situeren, gezien kan verwacht worden dat bepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Wat er ook van zij, verwerende partij merkt in haar beslissing op dat verzoekende partij des te meer in staat zou moeten zijn om veel en juiste details te verschaffen omtrent deze actie, nu al deze informatie is terug te vinden in een artikel dat zij zelf voorlegt ter ondersteuning van haar relaas. Voorgaand argument kan dan ook absoluut niet overtuigen.

Betreft haar argumentatie omtrent het afwezig zijn van haar foto, merkt de Raad op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling zelf ligt en dat zij zelf een uitprint van een artikel voorlegt waaruit blijkt dat de foto waarop zij te zien zou zijn, niet beschikbaar is. Het behoort hoe dan ook niet tot de taak van de commissaris-generaal om zelf de lacunes in haar bewijsvoering op te vullen. Dat de Wit-Russische overheid er alles aan doet om informatie te censureren, waarbij verzoekende partij verwijst naar de landeninformatie die zij als bijlage aan haar verzoekschrift toevoegt (bijlage 7), stelt de Raad vast dat dergelijke opmerking niets verandert aan de loutere vaststelling dat de foto niet zichtbaar is, evenmin werpt deze vermelding een ander licht op de onwetendheden en de tegenstrijdigheid die in dit verband werden vastgesteld, op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie kon komen dat aan haar beweerde aanwezigheid bij deze betoging geen geloof kan worden gehecht.

2.2.6. Nopens het posten van commentaren op online fora, wijst de Raad er nogmaals op dat de bewijslast op verzoekende partij zelf berust en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort om de lacunes in haar bewijsvoering op te vullen. Verzoekende partij dient zelf alle nodige informatie bij te brengen om haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Wat betreft de opmerking dat verzoekende partij niet de mogelijkheid zou zijn geboden om het bewijs te leveren van haar werkwijze, verwijst de Raad naar hetgeen werd gesteld onder punt 2.2.4.2.. Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij foutief stelt dat zij enkel berichten zou kunnen posten indien haar identiteitsgegevens bekend zijn, zelf berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert dat verzoekende partij tijdens haar gehoor zelf stelt dat zij, om zich te registreren op het forum, een e-mailadres nodig had en dat zij verklaarde dat zij daarvoor "y.ru" gebruikte, hetgeen geen e-mailadres is. Verwerende partij stelt verder dat, wanneer verzoekende partij tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met het feit dat dit geen e-mailadres is, deze louterweg stelt dat dit wel kan, hetgeen volgens verwerende partij weinig overtuigend overkomt nu verzoekende partij even voordien zelf verklaarde dat zij hiervoor een e-mailadres nodig had. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verwerende partij zou hebben geopperd dat het posten slechts mogelijk zou zijn indien haar identiteitsgegevens bekend zijn. Dergelijk argument mist dan ook feitelijke grondslag. Uit deze motivering blijkt bovendien dat, in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift beweert, zij niet duidelijk heeft aangegeven hoe het posten precies in zijn werk gaat. Het tegendeel beweren, met de vermelding dat verzoekende partij dit "life" zou kunnen aantonen, biedt geen soelaas, waarbij de Raad ook nog opmerkt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele verklaring biedt voor de vaststelling dat zij geen enkel voorbeeld kon geven tijdens haar gehoor van wat zij wanneer publiceerde, hetgeen toch zeer opmerkelijk is indien zij beweert dat zij een heel actieve online blogger is. Waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog enkele posts toevoegt (bijlage 6), wijst de Raad erop dat deze documenten niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. In toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging. Bovendien kan aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

2.2.7. Wat betreft het uithangen van de oude Wit-Russische vlag, stelt de Raad vast dat het aangevoerde verweer dat verwerende partij zich desbetreffend op geen enkel concreet en/of administratief element baseert, dat de Wit-Russische overheid politieke tegenstanders buiten en binnen het normale gerechtelijke apparaat vervolgt en dat het binnenkomen, het vestigen en het buitengaan uit het land dan ook geen invloed heeft op de buitengerechtelijke vervolging, voorbijgaat aan de essentie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Immers, zo verklaarde verzoekende partij zelf dat zij niet denkt dat zij voor deze feiten nog problemen zou krijgen in haar land van herkomst. Verder merkt verwerende partij ook op dat verzoekende partij verklaart dat zij nog verschillende malen in contact is gekomen met haar autoriteiten – zo is zij verschillende malen onder haar eigen identiteit Wit-Rusland in en uit gereisd en heeft zij zich, nadat zij voor de derde keer was teruggekeerd naar Wit-Rusland in 2009, nog twee keer tot de autoriteiten van haar land gewend – zonder hierbij ook maar enige problemen te ondervinden. De opmerking van verzoekende partij dat er geen sprake is van een gerechtelijke vervolging, omdat er geen wettelijk verbod geldt op het gebruik van de oude vlag, is volledig irrelevant en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat, indien verzoekende partij daadwerkelijk nog zou worden gevisieerd door haar autoriteiten omwille van het uithangen van de oude Wit-Russische vlag, het absoluut niet aannemelijk is dat zij de grens met haar land nog verschillende keren op een legale manier zonder problemen kon passeren en dat zij van haar autoriteiten zonder enige problemen nog bepaalde documenten kon verkrijgen.

2.2.8. Daar waar verwerende partij nog een aantal opvallende elementen vaststelt in de verklaringen van verzoekende partij, merkt de Raad vooreerst op dat de stelling van verzoekende partij dat verwerende partij op zich niet betwist dat zij en de twee oppositieleiders werden opgewacht en meegenomen door de KGB, niet strookt met de inhoud van de bestreden beslissing. Uit de conclusie van verwerende partij dat het bijzonder weinig aannemelijk is dat de veiligheidsdiensten van haar land ruime aandacht zouden hebben besteed aan verzoekende partij, terwijl ze dan wel twee belangrijke oppositiefiguren zouden hebben laten gaan, blijkt immers duidelijk dat dit impliceert dat verwerende partij dan ook simpelweg geen geloof hecht aan desbetreffende verklaringen van verzoekende partij. Verder stelt de Raad vast dat het verweer van verzoekende partij dat zij uiteraard niet bij machte is om hier een klaar en duidelijk antwoord op te geven en dat zij enkel kan vermoeden waarom juist zij werd vastgehouden, geen soelaas biedt. Dat verwerende partij dit element als vreemd wenst te weerhouden,

zonder hier echter op door te vragen tijdens het gehoor, betreft evenmin een argument waarmee verzoekende partij afbreuk kan doen aan hetgeen in de bestreden beslissing wordt gesteld. Uit het gehoorverslag blijkt overigens dat de verklaringen die verzoekende partij hieromtrent aflegt voldoende duidelijk zijn om tot de in de bestreden beslissing vermelde conclusie te komen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen argumenten aanhaalt die het bijzonder onwaarschijnlijke karakter van de door haar voorgehouden gebeurtenis kan weghalen. Hierbij dient te worden aangestipt dat deze vaststelling dient te worden samen gelezen met de vele andere vaststellingen die vermeld staan in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij, terecht, tot de conclusie is gekomen dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.9. Nopens de onwetendheden omtrent Sannikov, merkt de Raad op dat hij niet overtuigd is door de uitleg die verzoekende partij naar voor brengt teneinde goed te praten dat zij niet kon zeggen van wanneer tot wanneer Sannikov in Zwitserland verbleef, wanneer zij hem in Wit-Rusland sprak en wanneer de presidentsverkiezingen hebben plaatsgevonden. Dat zij in mei 2010 asiel aanvraag in België, waardoor zij niet betrokken kon zijn bij de verkiezingen in 2010 en dat het slechts eerste contacten betroffen lang voor de verkiezingen en voordat de definitieve kandidaturen vaststonden, vormt vanzelfsprekend geen verschoningsgrond voor het feit dat verzoekende partij niet kon zeggen op welke datum de verkiezingen hebben plaatsgevonden waaraan Sannikov zou deelnemen. Indien verzoekende partij werkelijk van plan was om aan zijn kant mee te strijden tegen de dictatuur en om hem actief te helpen tijdens zijn verkiezingscampagne, kan toch wel verwacht worden dat zij deze belangrijke gebeurtenissen in haar land zou hebben opgevolgd en dat zij dus op zijn minst kan zeggen wanneer deze verkiezingen precies hebben plaatsgevonden. Dat zij geen exacte data kan weergeven met betrekking tot de andere elementen, omdat het een aantal losse ontmoetingen betreft in een relatief ruime tijdsspanne, kan evenmin als een afdoende uitleg worden aanvaard door de Raad. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij exacte data met betrekking tot deze elementen zou kunnen weergeven, doch dat zij redelijkerwijs wel meer precieze informatie zou kunnen geven, te meer nu blijkt dat Sannikov haar buurman was in Wit-Rusland en zij ook van plan was om hem actief te helpen bij zijn presidentsverkiezingen. De Raad merkt ten slotte nog op dat hij niet inziet hoe het argument dat verwerende partij zich dienaangaande heeft beperkt tot het stellen van enkele algemene vragen, afbreuk kan doen aan de vastgestelde onwetendheden in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij geeft tijdens haar gehoor immers duidelijk aan dat zij deze informatie niet kan geven, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

2.2.10. Wat betreft de tegenstrijdigheid in de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij omtrent het al dan niet voorhanden zijn van een officiële aanklacht tegen haar omwille van haar posts op het oppositieforum, betoogt verzoekende partij dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid, doch wel van nuances in de strafvervolging – de officiële aanklacht is er gekomen om de huiszoeking te rechtvaardigen, maar die werd achteraf niet hard gemaakt, zij werd dus achteraf niet officieel beschuldigd – welke blijkbaar door verwerende partij niet correct werden gepercipieerd. De Raad stelt vast dat haar krampachtige poging om haar verschillende verklaringen met elkaar te doen rijmen, niet overtuigend is. De Raad verwijst in dit verband naar de verklaringen die zij dienaangaande heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Daarna is er een huiszoeking geweest door de politie van Minsk en hebben ze mijn computer meegenomen. Er volgde een officiële aanklacht”* (administratief dossier, stuk 11, p. 2). Deze verklaringen stroken niet met de uitleg die zij in haar verzoekschrift geeft.

2.2.11. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering van verwerende partij met betrekking tot de reisroute en de hierbij gebruikte documenten, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.12. Gelet op wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing met artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat nergens in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus

ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Wit-Rusland een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT